

og Provst Münster, der som bekendt er Medlem af Directionen for Pastoralseminariet, har under 11te Juni 1855 meddeelt ham en Attest, hvori det siges, „at han med megen Flid har deeltaget i de katechetiske Øvelser i Pastoralseminariet, og at han sammesteds til Provstens fuldkomne Tilfredshed har katechiseret til Belæring og Opbyggelse for de tilfaldte Børn“. Da den Menighed, hvorom Taleren er i dette Øieblik, havde dannet sig, og flere af dens Medlemmer havde lært Grunnet at kjende, kaldte de ham som deres Præst, og Hr. Grunnet, der ikke vilde have noget med Folketirkens Præster at bestille, ligesaa lidt som Menighedens Medlemmer ville det, henvendte sig derpaa til Præsten ved den engelske Frimenighed i Hamburg, af hvem han blev ordineret den 11te November 1855. Efterat have erholdt denne Ordination, tog han til Kjøbenhavn og begyndte sin Function som Præst ved Frimenigheden. Efter saaledes at have forudskiftet disse Oplysninger, vil jeg tillade mig med et Par Ord at henlede Opmærksomheden paa Nødvendigheden af, at Menigheden bliver anerkjendt. Det er ikke nok, at de Ord staae i Grundloven, at Enhver har Lov til at dyrke Gud paa den Maade, han finder for godt; saalænge det kun staaer i Grundloven og ikke er virkeliggjort ved en Lov, har det ikke Stort at betyde (Flere Stemmer: Jo). Ja, det kan have Stort at betyde for Andre, men ikke for mig. Jeg skal saaledes tillade mig at gøre opmærksom paa, at saalænge Menigheden ikke har Statens Anerkjendelse, kan dens Præst jo ikke med nogen retslig Gyldighed udstede nogen Attest; han kan saaledes ikke foretage Daabshandlingen og udstede Døbeattest med retslig Gyldighed; han kan f. Ex. ikke foretage Brudevielse og udstede Vielsesattest derfor. Nu vil man vel sige, at Menighedens Medlemmer kunne, naar de ville indtræde i Ægteskab, henvende sig til den borgerlige Dyrighed og lade den vie dem; men de have ingen Lust til at gaae den Vej; de ville have en kirkelig Vielse, men ikke af Folketirkens Præster, men af deres egen Præst. Endvidere, naar et Medlem af Menigheden dør, kan Præsten ikke foretage Jordspaaakastelse

sen. Menigheden skal altsaa være nødt til at henvende sig til en Præst af Folketirken, som de ikke ville have Noget at gjøre med. Jeg troer, at der saaledes kunde ansøres flere Ting, som gjøre det nødvendigt for Menigheden at faae Statens Anerkjendelse. Hvad Staten vil gjøre for at sikkre sig og Lovgivningen ligeoverfor Menigheden, det vedkommer ikke Menigheden selv; det forekommer mig at være Statens Sag at træffe Foranstaltninger i denne Henseende. Hermed skal jeg foreløbig slutte og afvente, hvad den høitærede Cultusminister vil sige.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg troer ikke, at Thinget bør fremme det nu foreliggende Lovforslag, og jegl skal tillade mig at angive mine Grunde derfor. Lovforslaget selv er, som bekendt, meget kort affattet; det lyder saaledes: „Det Troessamsfund, der har dannet sig i Staden Kjøbenhavn under Navn af: „Evangelisk-Luthersk Fri-Menighed i Kjøbenhavn“ anerkjendes af Staten som saadant i Øverensstemmelse med §§ 81 og 84 i Grundloven af 5te Juni 1849.“ Det Spørgsmaal, som maa frembyde sig ved dette Lovforslag, som ved ethvert andet, men som jeg frygter for, at den ærede Forslagsstiller dog ikke har gjort sig selv tilstrækkelig tydeligt, det er, hvad der tilsigtes og egentlig skal opnaaes derved. Det Gnefte, som i Lovforslaget selv kan siges at indeholde en Ankyndning deraf, er en Henviisning til 2 Paragrapher i Grundloven, nemlig §§ 81 og 84. Ved imidlertid nærmere at berragte disse Paragrapher vil det sees, at de aldeles Intet indeholde, som paa nogen Maade vedrører et Lovforslag som dette; de indeholde nemlig almindelige Principer, Principer, som efter min Mening ere af overordentlig stor Betydning for vor hele kirkelige Frihed, men som allerede ere fuldkommen anvendelige paa det her omhandlede Samsfund, og der kan altsaa ikke være Tale om ved et Lovforslag at skaffe dette Samsfund de Rettigheder, som de nævnte Paragrapher hjemle, eftersom det allerede er i Bestidelse deraf. Den første af de i Lovforslaget anførte Paragrapher, § 81, bestemmer: at Borgerne have Ret til at forene sig i Samsfund for at dyrke Gud paa den Maade, som